

УДК 631. 73

СТРАТЕГІЯ ТЕХНІКО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПЕРЕОСНАЩЕННЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО ВИРОБНИЦТВА

М.Д. Безуглий, академік НААН

Національна академія аграрних наук України;

В.В. Адамчук, академік НААН

*ННЦ “Інститут механізації та
електрифікації сільського господарства”*

Викладені результати досліджень з визначення вартості техніко-технологічного переоснащення галузей рослинництва і тваринництва із врахуванням нарощування об'ємів виробництва сільськогосподарської продукції, виробленої з використанням техніки як вітчизняного, так і зарубіжного виробництва. Обґрунтовані пріоритетні напрями цього переоснащення, послідовність його проведення та механізм державної підтримки.

Ключові слова: *переоснащення, стратегія, технології, техніка, агропромислове виробництво, фінансові ресурси.*

Державна політика в агропромисловому комплексі передбачає формування цілеспрямованої законодавчо оформленої системи організаційно-економічних, правових і науково-технічних заходів, які здійснюються для формування раціональних взаємовідносин зацікавлених сторін у процесі створення, випробування і реалізації ефективних тех-

© М.Д. Безуглий, В.В. Адамчук.

Механізація та електрифікація сільського господарства. Вип. 95. 2011.

нологій на базі раціональних технічних засобів для збільшення виробництва конкурентоспроможної сільськогосподарської продукції. За таким принципом здійснюється управління сільським господарством практично у всіх розвинутих країнах світу.

Розвиток технологій агропромислового виробництва і удосконалення технічних засобів мають постійний взаємний вплив.

Одним із вагомих показників, які характеризують рівень технічного забезпечення агропромислового виробництва, є його енергозабезпеченість, зокрема, забезпеченість потужностями тракторних двигунів. У провідних країн світу цей показник в 1,8 раза і більше вищий, ніж в Україні (рис. 1).

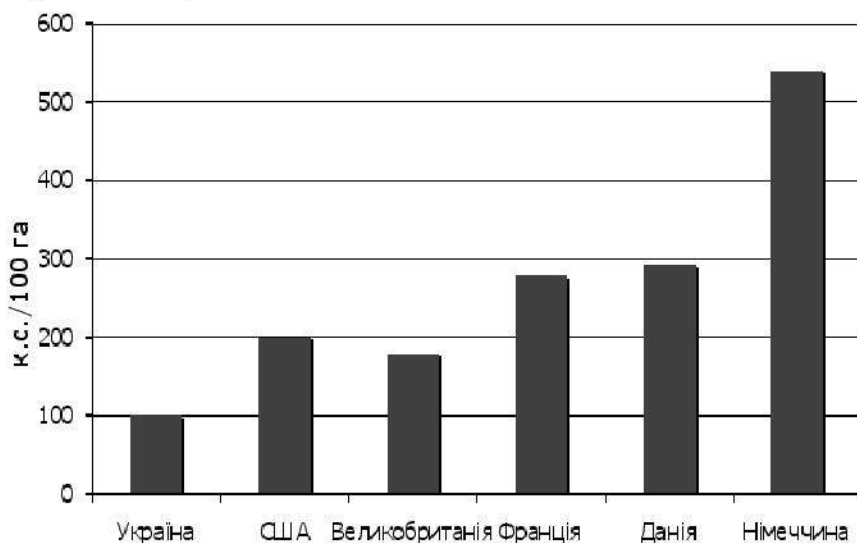

Рис. 1. Рівень забезпечення потужностями тракторних двигунів сільського господарства України та економічно розвинутих країн

Принагідно слід зазначити, що в цілому у нас протягом останніх 20 років має місце постійного зменшення енергозабезпеченості сільського господарства (рис. 2). І це при умові, що за питомими витратами енергії на виробництво продукції, на жаль, ми маємо показники вищі в кілька разів, ніж згадані країни.

Постійне зменшення кількості тракторів у сільгоспідприємствах ні в якій мірі, в плані технічного забезпечення, не компенсується їх збільшенням у господарствах населення (рис. 3). Адже в більшості ці

господарства поповнюють свій парк тими тракторами, від яких звільняються вітчизняні сільськогосподарські підприємства або зарубіжні фермери. В цілому вітчизняний парк тракторів складається з мобільних енергозасобів, вісімдесят відсотків яких відпрацювало амортизаційний термін.

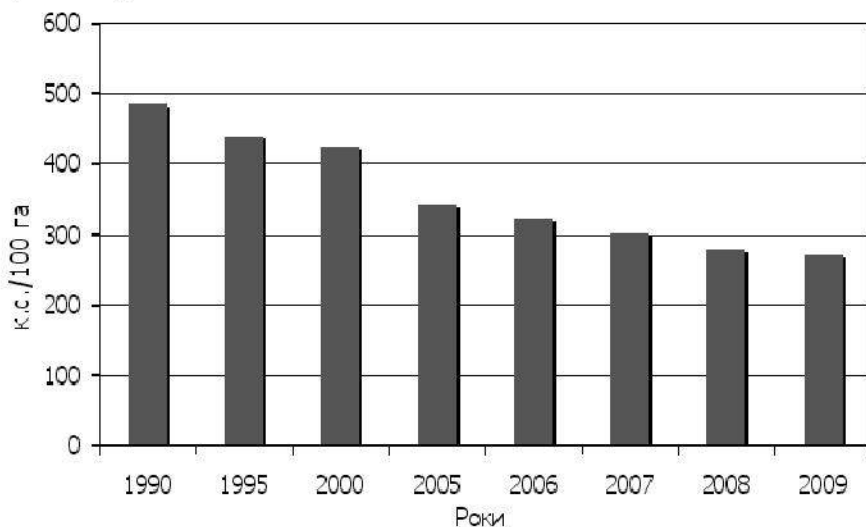

Рис. 2. Динаміка енергозабезпеченості сільського господарства України

Стан парку зернозбиральної техніки має аналогічний характер. Тобто протягом останніх 10 років кількість комбайнів у сільгоспідприємствах катастрофічно зменшується (рис. 4).

Відносне збільшення кількості комбайнів у господарствах населення суттєво не поліпшує стан справ тому, що в своїй більшості це теж комбайни, які були у використанні. За технічним станом майже 80 % парку зернозбиральних комбайнів також експлуатуються поза межами амортизаційного терміну і тому зазначений парк знаходиться в стані критичного зносу.

Поповнення машинно-тракторного парку більш потужними засобами, яке здійснюється протягом останнього часу, дає можливість у певній мірі зменшувати недоліки, які мають місце у зв'язку з інтенсивним списанням зношеної техніки. Однак вагомість таких дій на сучасному етапі невисока. Сільськогосподарські підприємства володіють технічними засобами, сумарна потужність яких відповідає рів-

неві, що мали українські господарства на початок сімдесятих років минулого століття.

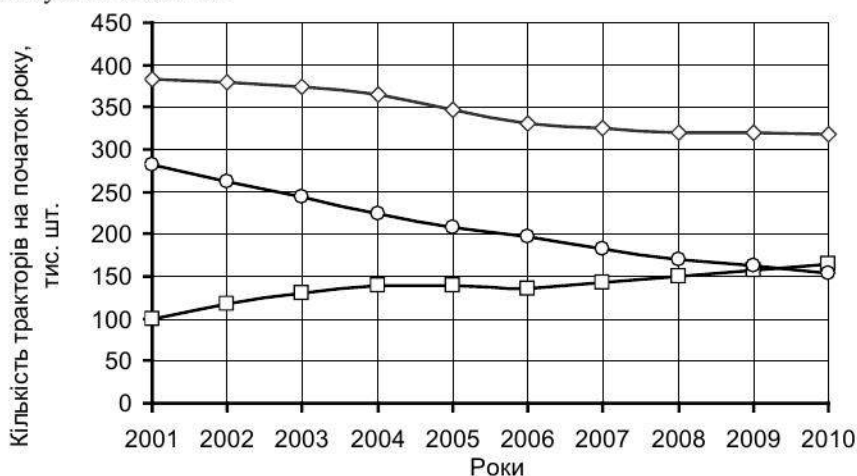

Рис. 3. Динаміка кількісного складу вітчизняного парку тракторів

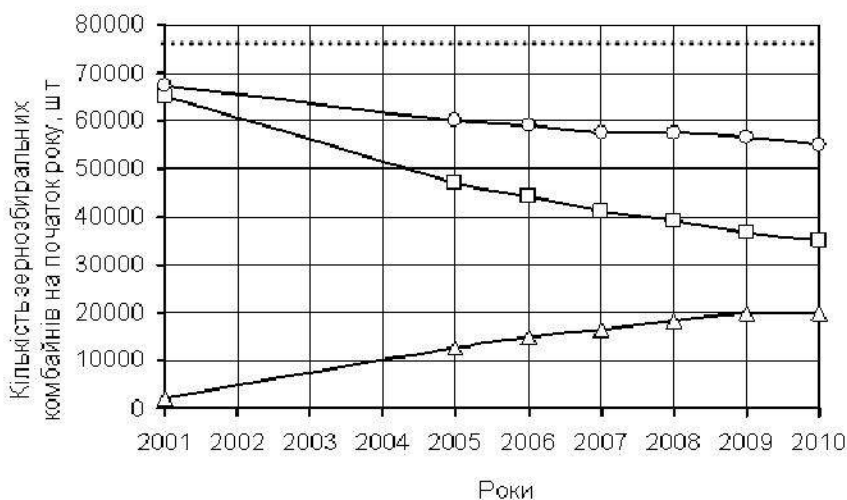

Рис. 4. Динаміка кількісного складу вітчизняного парку зернозбиральних комбайнів

В такому скрутному становищі перебуває не тільки парк складної сільськогосподарської техніки, не набагато кращі справи із зняття-

ми, машинами та стаціонарним обладнанням, які входять до складу технологічних комплексів для виробництва як продукції рослинництва, так і продукції тваринництва.

Названі негативні явища зі станом машинно-тракторного парку призводять до необхідності застосовувати застарілі технології, порушуючи навіть і їх вимоги до якості і строків виконання технологічних операцій.

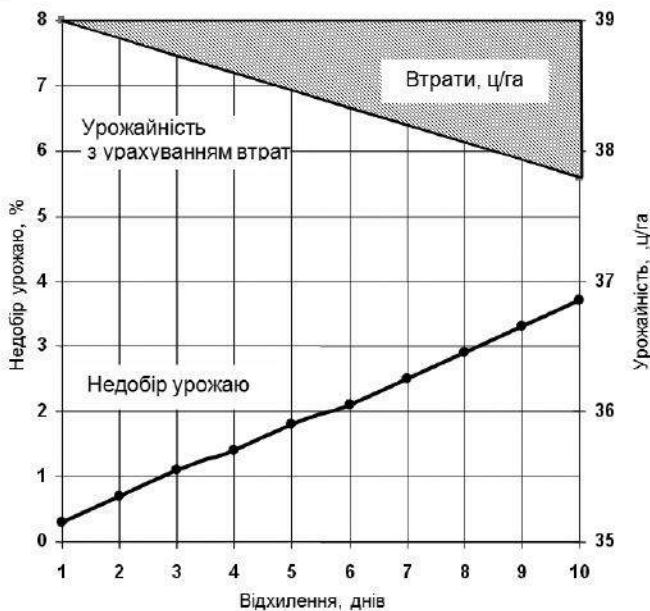

Рис. 5. Залежність втрат (недобору) врожаю озимої пшениці від відхилення строків її сівби відносно оптимальних

Достатньо переконливим аргументом для підтвердження вищезначеного можуть слугувати результати досліджень щодо втрат врожаю озимої пшениці від відхилення строків її сівби у порівнянні з оптимальними строками (рис. 5). Тобто кожен день відхилення сівби від оптимальних строків призводить до зниження урожайності майже на 0,5 %. Порушення строків сівби ранніх ярових культур є ще більш згубним, ніж озимої пшениці тощо. Подібні закономірності мають місце у зв'язку з несвоєчасним проведенням і інших технологічних операцій як з обробітку ґрунту, так і з догляду за посівами. Окрім цього, до суттєвого зниження урожайності сільськогосподарських культур

призводить зниження якості виконання технологічних операцій, яке має місце внаслідок застосування технічних засобів, які вичерпали свій ресурс. Ці недоліки призводять до суттєвих збитків, не беручи до уваги перевитрати пального, які стали хронічною хворобою застарілого вітчизняного машинно-тракторного парку.

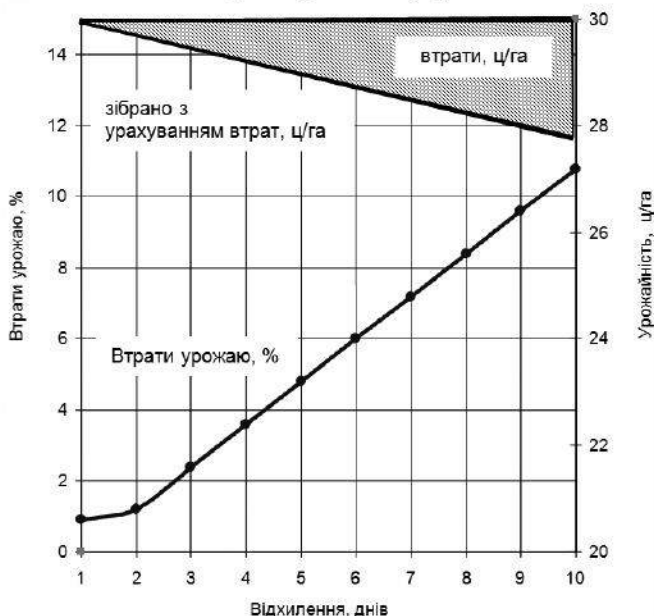

Рис. 6. Залежність втрат (недобору) врожаю озимої пшениці від відхилення строків її збирання відносно оптимальних

Необхідно також відзначити збитки агропромислового виробництва, які мають місце при збиранні зернових і зернобобових культур внаслідок порушення рекомендованих строків їх збирання (рис. 6). Практично кожен день відхилення строків збирання від рекомендованих призводить до зменшення урожайності, в основному, на рівні 1 %. Розтягування строків збирання додатково призводить до зниження якості зерна, яке тріскається внаслідок дії вологи від роси вночі, вже не зважаючи на дощі та сонячне опромінення вдень.

Аналогічні проблеми мають місце і в галузі тваринництва, а також при первинній переробці продукції та її зберіганні.

В той же час сільське господарство провідних країн світу базується на застосуванні новітніх технологій, досконалої і надійної техніки.

Вагомі інвестиції у технічне переоснащення дали можливість у цих країнах у порівнянні з початком дев'яностих років минулого століття подвоїти продуктивність праці.

У зв'язку з цим переоснащення машинного-тракторного парку, яке забезпечить умови для реалізації вітчизняними сільськогосподарськими товаровиробниками сучасних ресурсо- та енергоощадних технологій і перехід на ефективні форми використання нового техніко-технологічного забезпечення, є справою державної ваги.

У межах фінансових можливостей держава надавала підтримку сільгоспвиробникам з технічного переоснащення машинно-тракторного парку, а саме: постачання техніки на умовах фінансового лізингу через ВАТ НАК "Укragenrolizing"; часткової компенсації вартості складної сільськогосподарської техніки вітчизняного виробництва; здешевлення вартості коротко- і довгострокових кредитів комерційних банків для придбання нової сільськогосподарської техніки та обладнання, в т. ч. іноземного виробництва, аналоги якої не виробляються в Україні. В цілому це дало можливість, як показано на рис. 7, залучити значні обсяги коштів для технічного переоснащення сільськогосподарського виробництва. Але лівову частку витрат склали власні кошти сільгоспвиробників.

При поглибленому аналізі процесу техніко-технологічного переоснащення агропромислового виробництва на сучасному етапі нескладно прийти до таких двох висновків

Перший висновок: частка вартості імпортованої техніки протягом останніх років знаходилась на рівні 70 % від вартості всієї закупленої техніки. За даними УкрНДІПВТ ім. Л. Погорілого зарубіжна техніка представлена на вітчизняному ринку в основному у вигляді машин і обладнання більш високого покоління, тобто більш наукоємна (рис.8), ніж вітчизняна. В зв'язку з цим викликає тривогу не тільки сучасний стан вітчизняного сільськогосподарського машинобудування, але і його найближче майбутнє. Це стратегічно важливе питання заслуговує спеціального розгляду на рівні керівництва країни. Якщо не буде вжито виважених дій на державному рівні, то Україна втратить галузь сільськогосподарського машинобудування. І тоді будуть мати можливість відбутись процеси, які навіть без глибокого прогнозу стають очевидними, вони будуть згубними як для суспільства в цілому, так і для АПК нашої держави зокрема.

Другий висновок: вагомість впливу ВАТ НАК "Укragenrolizing" на обсяги реалізації технічних засобів для переоснащення агропромис-

лового виробництва протягом останніх двох років, в умовах подорожчання валюти, зросла у порівнянні з попередніми роками, але залишається відносно низькою і не перевищує 9 %. Для вагомого державного впливу на переоснащення АПВ шляхом постачання техніки на умовах лізингу цей показник повинен бути в декілька разів вищим.

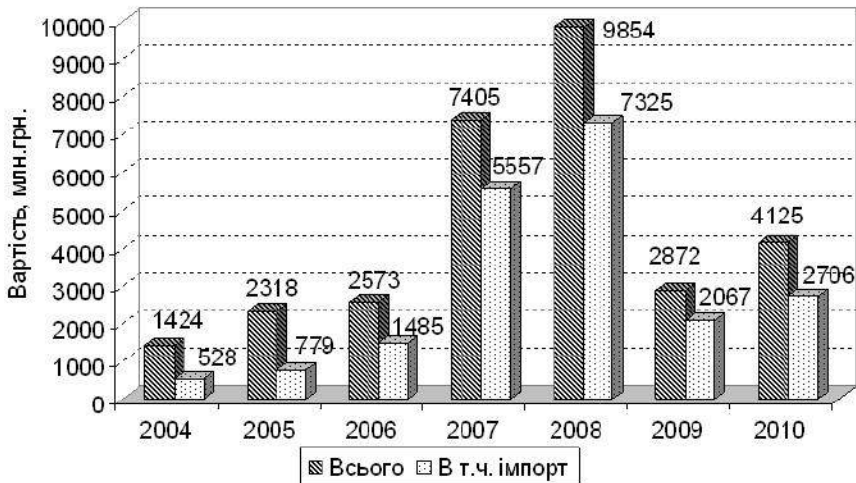

Рис. 7. Динаміка вартості придбання вітчизняними сільськогосподарськими товаровиробниками всієї номенклатури техніки і техніки зарубіжного виробництва

Важливим питанням є оцінка обсягів вартості технічного переоснащення агропромислового виробництва. Зрозуміло, що ці обсяги прямим чином залежать від того, якою технікою буде здійснюватись переоснащення, тобто технікою вітчизняного виробництва чи зарубіжного. При всіх варіантах можливої державної підтримки вітчизняне сільськогосподарське машинобудування не спроможне в найближчий час самостійно задовольнити український ринок сільськогосподарської техніки. Добре було б, щоб воно ефективно спрацювало в окремих його сегментах, де у нас ще або уже є певні позитивні здобутки.

Техніка зарубіжного виробництва в декілька разів дорожча за техніку вітчизняного виробництва. Широке застосування імпоротної техніки у вітчизняному АПК призведе до збільшення прямих експлуатаційних витрат. За таких обставин зазначені витрати, тобто витрати на виконання механізованих робіт, наприклад, на площі 1 га в процесі ви-

чування і збирання сільськогосподарських культур, зростуть в 1,5 -2,0 раза у порівнянні з варіантом, який передбачає використання техніки вітчизняного виробництва і техніки, виробленої в країнах СНД. Це означає: якщо при використанні імпоротної техніки не відбудеться суттєвого збільшення урожайності сільськогосподарських культур і продуктивності тварин, то знизиться рентабельність виробництва продукції і її конкурентоспроможність. Тобто попит на неї, особливо на світових ринках, впаде. Єдиний вихід у цій ситуації здійснити перехід на новітні технології на базі нової техніки, забезпечити збільшення продуктивності полів і тварин, наростити обсяги виробництва конкурентоспроможної продукції. Але цей шлях буде вимагати додаткових коштів на забезпечення виконання технологій, тобто на закупівлю необхідного насіння, відповідної кількості добрив та засобів захисту рослин. Отже, зробивши крок у напрямі технічного переоснащення, сільське господарство стає перед необхідністю запровадження новітніх технологій виробництва продукції з усіма фінансовими наслідками.

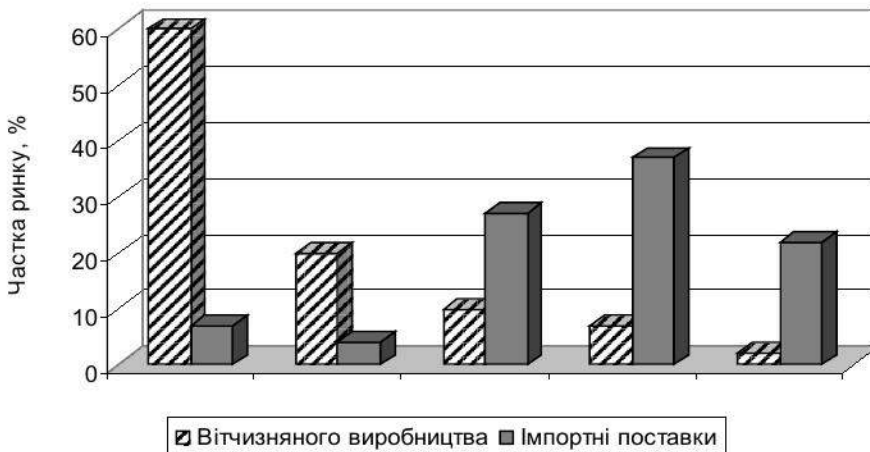

Рис. 8. Структура вітчизняного ринку сільськогосподарської техніки для рослинництва за рівнем її досконалості: 1 покоління – одноопераційна; 2 покоління – комбінована; 3 покоління – складна, автоматизована, універсальна, високопродуктивна

Такий розвиток подій не є неочікуваним. Вчені Національної академії аграрних наук України з відповідними службами Міністерства аграрної політики та продовольства України опрацювали такий сце-

нарії і, оцінивши потенціал галузей агропромислового виробництва, прийшли до висновку, що при відповідному технічному, технологічному і науковому забезпеченні вітчизняне сільськогосподарське виробництво має можливість збільшити виробництво зерна до 80 млн. т, насіння олійних культур - до 15 млн. т, м'яса до - 4 млн. т, молока до - 18 млн. т тощо. І ці обсяги виробництва продукції зараз стали плановими показниками розвитку аграрного сектора економіки держави.

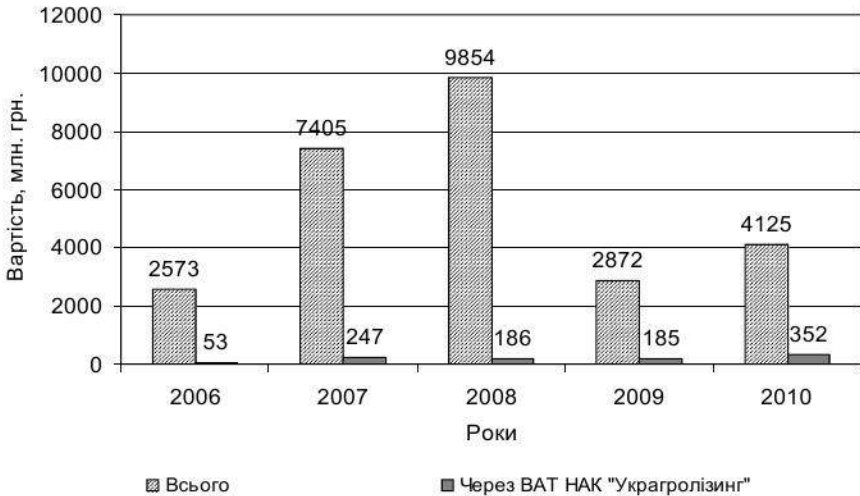

Рис. 9. Динаміка обсягів придбання вітчизняними сільськогосподарськими товаровиробниками всієї сільськогосподарської техніки і техніки, придбаної через ВАТ НАК "Укראгролізінг"

Маючи певний заряд оптимізму, необхідно не забувати, що нарощування урожайності, наприклад, озимої пшениці від 4 до 6 т/га – це значно складніший і дорожчий процес, ніж нарощування її урожайності від 2 до 4 т/га. Аналогічна ситуація має місце із нарощуванням поголів'я та збільшенням річних надоїв молока на корову. Одна справа збільшити надої до 4000 кг, зовсім інша справа довести їх до 6000 кг молока в рік і більше. Отже, в залежності від рівня і обсягів виробництва, його зонального розміщення та певних територіальних традицій перед сільськогосподарськими товаровиробниками в плані техніко-технологічного переоснащення будуть стояти різного рівня завдання, які вирішуватимуться за індивідуальними алгоритмами.

Використовуючи інструментарій макроекономіки, вченими ННЦ

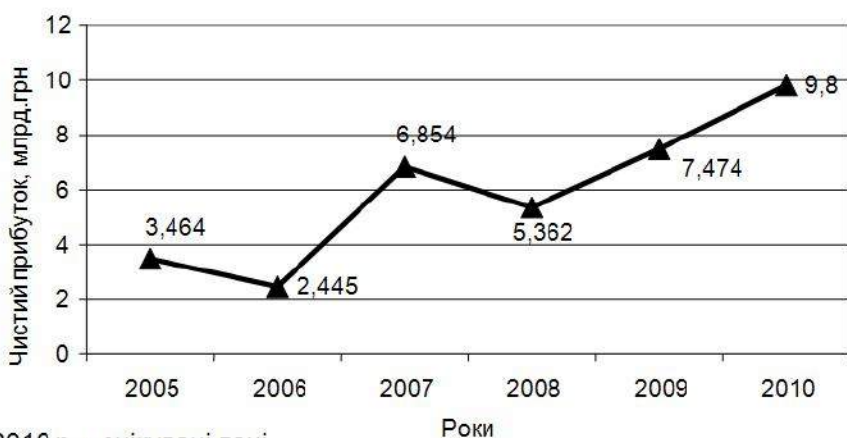
“Інститут механізації та електрифікації сільського господарства” та ННЦ “Інститут аграрної економіки” встановлено, що вартість технічного переоснащення галузі рослинництва з використанням техніки вітчизняного виробництва, а також техніки, виробленої у країнах СНД, становитиме 295 млрд. грн., а галузі тваринництва – 125 млрд.грн.

Отже, технічне переоснащення галузей рослинництва і тваринництва на базі техніки вітчизняного виробництва та імпортованої з країн СНД, виходячи із сьогоднішніх умов, буде становити орієнтовно 420 млрд. грн. Тобто, щоб здійснити технічне переоснащення протягом п’яти років необхідно щорічно на ці цілі витратити 84 млрд. грн.

Проведення технічного переоснащення агропромислового виробництва з використанням техніки, виробленої у провідних країнах світу, в залежності від фірм виробників і номенклатури техніки, буде знаходитись у межах 650-710 млрд. грн. Тобто протягом п’яти років на переоснащення необхідно буде витратити щонайменше 130 млрд. грн.

Для порівняння та оцінки потенційних можливостей сільського господарства на рис. 8 наведено розміри щорічного його чистого прибутку протягом останніх років, який знаходився у межах 2,45-9,80 млрд. грн. Виходячи з цього, можна прогнозувати: сільськогосподарське виробництво найближчими роками у кращому випадку буде спроможне щорічно витратити на технічне переоснащення орієнтовно до 4 млрд. грн. Порівнюючи 4 млрд. грн., і потрібні у варіанті переоснащення вітчизняною технікою 84 млрд. грн., або у варіанті техніки зарубіжного виробництва 130 млрд. грн., нескладно прийти до висновку, що проблема переоснащення технічного парку традиційного прямого вирішення немає. Не вирішує питання дефіциту фінансів і державна підтримка, яка, виходячи з досвіду попередніх років, щорічно не перевищуватиме 1 млрд. грн.

Виникає традиційне запитання: де доступний варіант вирішення проблеми? Таке питання практично ставиться протягом усіх років існування української держави. Необхідно відзначити, що протягом перших років, за традицією, яка сформувалась в умовах не ринкової економіки, було сподівання тільки на те, що переоснащення агропромислового виробництва буде здійснюватись виключно за кошти державного бюджету. Але з часом стало зрозуміло, що держава може тільки сприяти цьому процесу, адже її фінансові ресурси теж обмежені.

2010 р. - очікувані дані

Рис. 10. Динаміка чистого прибутку сільськогосподарського виробництва України

За таких обставин очевидною стає необхідність виділити пріоритетні ланки в ланцюгу переоснащення агропромислового виробництва, зосередити на них ресурси, в межах цих ланок досягти локального вирішення проблеми, що дасть можливість мати додаткові фінансові ресурси, а після із залученням нарощених ресурсів завершити вирішення проблеми переоснащення вітчизняного машинно-тракторного парку в цілому.

Як визначено Міністерством аграрної політики та продовольства України, одним з пріоритетів є виробництво зерна і насіння олійних культур. Виникає цілком логічне запитання: де у технологіях виробництва зерна і насіння олійних культур вітчизняне виробництво має ще невикористані резерви? Спробуємо обґрунтувати їх.

Сільськогосподарське виробництво несе великі втрати внаслідок того, що невчасно завершує проведення операцій обробітку ґрунту та сівби зернових культур. Окрім того, для зменшення ущільнення ґрунту ходовими системами машинно-тракторних агрегатів і застосування вологозберігаючих технологій необхідні широкозахватні комбіновані агрегати, які за один прохід можуть підготувати ґрунт до придатного до сівби стану. Способи обробітку ґрунту повинні бути мінімізовані за рахунок широкого застосування консервувальної та мульчувальної систем обробітку ґрунту. В зв'язку з цим, можна навести такий приклад: щорічні втрати врожаю, які мало сільськогосподарське виробни-

цтво, внаслідок розтягування строків сівби зернових культур протягом останніх років знаходились у межах 1,5-2,0 млн. т. Вартість щорічно втраченого врожаю протягом останніх трьох років знаходилась у межах 1,5-1,7 млрд. грн. Якби вдалося виключити ці втрати, то на виручені кошти сільськогосподарське виробництво змогло б щорічно закупляти на рівні 4,5 тисяч тракторів типу ХТЗ-1722, або 1600 імпортних тракторів ARES 836 фірми CLAAS.

Принагідно слід зазначити, що це тільки частина втрат, а вони ще є і на інших технологічних операціях (наприклад, підживлення, внесення засобів захисту тощо).

Сільське господарство має дуже зношений парк зернозбиральних комбайнів, втрати зерна протягом останніх років перевищують нормативно допустимі майже на порядок. Щорічний недобір врожаю тільки зернових і зернобобових культур із-за розтягування строків збирання знаходився в межах 10,1-12,5 млн. т, а його вартість становила – 7,8-14,0 млрд. грн. Якби зернові збирали з втратами не більше 3 %, то на кошти, отримані за реалізацію додатково зібраного збіжжя, сільськогосподарські товаровиробники змогли б щорічно закупляти, наприклад, зернозбиральних комбайнів КЗС -9.1”Славутич” на рівні 12,5 тисяч штук, або 9300 імпортних комбайнів TUCANO 320 фірми CLAAS.

Відсутність обладнання для післязбиральної обробки врожаю та відповідних сховищ призводить до термінової реалізації сільгоспвиробниками збіжжя за низькими цінами.

Враховуючи викладене, нескладно прийти до висновку про доцільність концентрування коштів державної підтримки для технічного переоснащення, наприклад, у галузі рослинництва на сприянні у придбанні сільгоспвиробниками такої номенклатури техніки з врахуванням її значимості:

- зернозбиральні комбайни та потужні трактори;
- комбіновані широкозахватні ґрунтообробні і посівні агрегати;
- сушарки та сховища для зберігання зерна і насіння олійних культур.

Наведений підхід дасть можливість не тільки суттєво зменшити втрати врожаю, але і забезпечить перехід на вирощування зернових та олійних культур за сучасними ресурсо- та енергоощадними технологіями. В результаті збільшиться прибутковість галузі і буде створена можливість для повного її техніко-технологічного переоснащення.

Однією із найактуальніших проблем галузі тваринництва є необхідність поліпшення якості молока і збільшення обсягів його вироб-

ництва за умови конкурентоспроможності. Загальновизнаним є те, що в повному обсязі ця проблема вирішується шляхом налагодження виробництва основної маси молока в умовах сільськогосподарських підприємств. В зв'язку з цим необхідно прискорити техніко-технологічне переоснащення цієї галузі тваринництва.

Для цього державна підтримка повинна бути спрямована на реконструкцію і будівництво промислових ферм, де передбачається безприв'язне комбібоксове утримання корів, з кормовим столом та доїльною залогою, а також забезпечення корівників необхідним обладнанням для приготування і роздачі кормів, видалення гною, доїння та охолодження молока.

Тривожним є те, що генетичний потенціал основних продуцентів м'яса, молока та вовни реалізується тільки на 48-50 %. Винятком є лише бройлерне виробництво, де зазначений потенціал з відомих причин використано більше, ніж на 75 %.

За оцінками вчених Академії, основними чинниками, що визначають продуктивність тварин, є корми і годівля, на які припадає 60 % впливу, 25 % - визначають генетичні фактори і 15 % - технологічні умови утримання.

Виходячи з цього, необхідно звернути увагу, що обсяги виробництва комбікормів не задовольняють потреби розвитку галузі тваринництва в цілому. Ця обставина теж повинна бути врахована при визначенні пріоритетів державної підтримки галузі тваринництва.

Названі пріоритети повинні бути першочергово підтримані державою, певні кроки у цьому напрямі вже робляться. Такий підхід у тваринництві сприятиме нарощуванню його потенціалу, який з часом інтенсифікуватиме розвиток м'ясного скотарство, свинарства та інших його складових.

Стосовно існуючих форм державної фінансової підтримки техніко-технологічного переоснащення АПК необхідно відзначити таке:

по-перше, їх всі, нині діючі, необхідно зберегти;

по-друге, вони повинні бути спрямовані на пріоритетні напрями техніко-технологічного переоснащення, число яких має бути максимально обмеженим.

Окрім того, інструментарій застосування форм державної підтримки повинен бути достатньо гнучким для усунування можливих ситуаційних перекосів зазначеного переоснащення, викликаного ситуаціями на ринку техніки і невдалими управлінськими рішеннями, які були прийняті раніше.

На окрему увагу заслуговує питання пошуку додаткових джерел фінансування переоснащення АПК. Наприклад, невикористаними залишаються можливості приватного бізнесу як стосовно організації приватних лізингових компаній, так і прямих інвестицій в агропромислове виробництво. Секретів тут особливих немає, бізнес завжди йде туди і робить те, що приносить йому прибуток. В зв'язку з цим для досягнення динамічного технічного переоснащення агропромислового виробництва у функціонуванні всіх його галузей повинні бути створені стабільні правила гри з гарантованим терміном їх дії.

Невикористаним резервом залишається робота з іноземними виробниками техніки, хоча необхідно відзначити, що Мінагропродполітики в цьому напрямі вже відпрацьовує окремі проекти. Наприклад, започатковані форми співпраці, при яких виробниками техніки, особливо іноземні, самостійно залучають необхідні банківські структури для кредитування продажу технічних засобів українським сільгоспвиробникам.

Окремою складовою технічного переоснащення повинно стати залучення зарубіжних виробників техніки на терени України для самостійної ними організації виробництва техніки, або її виробництва спільно з українськими підприємствами. Не дивлячись на достатньо високий попит на техніку на вітчизняному ринку, до цього часу до нас не прийшов жоден серйозний закордонний виробник. Запорукою успіху в цьому питанні може бути тільки консолідоване прагнення до його вирішення органів як виконавчої, так і законодавчої гілок влади.

Технічне переоснащення передбачає гармонічне поєднання щодо розроблення вітчизняних технологій і технічних засобів, їх апробації та впровадження і застосування відповідно кращого, що є в світі і яке доцільно використовувати вітчизняним сільгоспвиробникам. Тому алгоритм техніко-технологічного переоснащення повинен відпрацьовуватись стосовно кожного товаровиробника за участю Центрив наукового забезпечення, до складу яких входять наукові установи Академії, вищі навчальні заклади та установи Мінагрополітики і продовольства України.

Висновки. Розвиток агропромислового виробництва потребує його техніко-технологічного переоснащення, яке дасть можливість збільшити виробництво конкурентоспроможної продукції. В умовах обмежених фінансових можливостей сільського господарства, зазначене переоснащення доцільно робити з формуванням пріоритетів, зокрема, надавши перевагу забезпеченню:

- в галузі рослинництва: зернозбиральними комбайнами та потужними тракторами; комбінованими широкозахватними ґрунтообробниками і посівними агрегатами; сушарками та сховищами для зберігання зерна і насіння олійних культур.

- в галузі тваринництва: реконструкції і будівництву промислових ферм, де передбачається безприв'язне комбібоксове утримання корів, з кормовим столом та доїльним залом, а також забезпечення корівників необхідним обладнанням для приготування і роздачі кормів, охолодження молока та видалення гною.

Такий підхід дасть можливість швидко використати існуючі резерви збільшення виробництва продукції і прискорить завершення техніко-технологічного переоснащення агропромислового виробництва в цілому.

СТРАТЕГИЯ ТЕХНИКО-ТЕХНОЛОГИЧЕСКОГО ПЕРЕОСНАЩЕНИЯ АГРОПРОМЫШЛЕННОГО ПРОИЗВОДСТВА

Приведена оцeнка уровня технического обеспечения сельскохозяйственного производства, существующих темпов обновления машинно-тракторного парка. Изложены результаты исследований по определению стоимости технико-технологического переоснащения отраслей растениеводства и животноводства с учетом наращивания объемов производства сельхозпродукции, произведенной с использованием техники как отечественного, так и зарубежного производства. Обоснованы приоритетные направления указанного переоснащения, последовательность его проведения и механизмы государственной поддержки.

Ключевые слова: переоснащение, стратегия, технологии, техника, агро-промышленное производство, финансовые ресурсы.

STRATEGY OF TECHNICAL AND TECHNOLOGICAL REEQUIPMENT OF AGRICULTURAL PRODUCTION

Estimates of the level of technical support of agricultural production, the current rate of renewal of machine-tractor fleet are given. Results of studies to determine the cost of the technical and technological re-equipment of crop production and animal husbandry in view of increasing production volumes of agricultural products produced using machinery of both domestic and foreign production are set forth. The priority directions for the specified re-equipment, the execution sequence, and the mechanisms of state support are substantiated.

Key words: re-equipment, strategy, technologies, machinery, agro-industrial production, financial resources.